

Posudek vedoucí práce na bakalářskou práci Terezy Petřů

Kim Ki-džokova filmová tvorba a její přijetí u evropského a korejského diváka

Po zdařilé bakalářské i magisterské práci Marcely Kašparové, dotýkající se hallju, filmové tvorby středního proudu v Koreji, přichází Tereza Petřů s další, tentokrát mapující dílo kontroverzního, nicméně nejznámějšího korejského režiséra současnosti – Kim Ki-džoka. Kim Ki-džok je nepochybně postavou hodnou zpracování, přestože jeho filmografie ještě zdaleka není uzavřená. Z tohoto hlediska jde o práci záslužnou, i když jeho tvorbu už – samozřejmě jiným úhlem pohledu – posuzovala podle mých informací diplomová práce na FAMU.

Podle zadání se měla bakalářská práce soustředit na osobu Kim Ki-džoka jako nejznámějšího korejského filmového režiséra, který sklízí úspěchy v zahraničí, zejména v Evropě. Protože se domácím vkusu, zvláště tzv. „korejské vlně“ (hallju) jeho tvorba vymyká, dalo by se říci, že je prázdným líbivým televizním seriálům spíše protipólem. Co však mají oba póly společné, je zaměřenost na nekorejské publikum; jak Kim Ki-džokovy filmy, tak i produkce „hallju“ jsou určeny na vývoz. Proto se práce měla zabývat nejen rozbořením jeho filmů, ale i důvody, proč není doma přijímán.

V první části své práce měla autorka podle zadání představit režiséra a jeho dílo, v klíčové partii rozebrat jeho jednotlivé filmy z hlediska struktury děje, výběru postav, techniky výrazu, kamery, hudebního doprovodu a efektů tak, aby zvýraznila jejich společné prvky a také režisérův případný vývoj. Druhou větší částí práce pak měla být nejprve dokumentace jeho prezentací na světových festivalech, ohlasy a posléze zodpovězení otázky Kim Ki-džokovy „světovosti“, tj. proč se stal Kim Ki-džok uznávaným režisérem a čím zaujal. Kontrastní pak měla být poslední část práce – přijetí, resp. nepřijetí Kim Ki-džoka v domácím prostředí a jeho důvody.

Korejský film jako téma prožívá momentálně v koreanistických pracích ve světě velký boom. Film lze pojmout nejrůznějšími metodami (sociolingvisticky, literárněvědně, historicky apod.). Autorka práce zvolila metodu diváckou, tzn. popisuje většinou pouze vlastní postřehy nad jednotlivými filmy, což je spíše antimetoda. Proto se také práce jeví neuspořádaně, klíčové partie působí nahodile a v mnoha ohledech jsou nedostačující. Přestože autorka zvolila jakási jednotná hlediska pro posuzování všech filmů, nedá se říci, že by je dokázala naplnit u každého z nich. Inteligentní postřehy a střípky rozboru střídají hluchá a popisná místa, mnohdy jde pouze o jakýsi opsaný filmový plakát se synopsí. Častá jsou opakování některých tvrzení na různých místech, ovšem si tvrzení, v nichž si odporuje, jinde nejsou zvolená hlediska uvedena vůbec. Nedostačující je podkapitola s nadějným názvem „symbolika“, kde se pokouší postihnout prvky společné všem režisérovým filmům, nicméně jde znovu o neuspořádaný a nahodilý výčet. Odbytost lze vytknout také dalším částem, zejména ohlasu Kim Ki-džokových filmů v Evropě, kde je veškerá

práce s materiály redukována na internetové odkazy bez dalších hlubších komentářů; totéž lze říci i o srovnání Kim Ki-dŏka a tzv. korejské vlny hallju. Neprůkazné jsou závěrečné části, zejména anketa, postavená na poněkud nestandardním vzorku českého i korejského obyvatelstva. Práci nemohou zachránit ani četné přílohy, i když fotografie a plakáty filmů jsou zajímavé a možná i hodné dalšího přemýšlení.

Shrneme-li uvedené výtky, tato bakalářská práce by zasloužila více času, přemýšlení i pozornosti. Je evidentní, že autorka nevyčerpala potenciál ani co se týče materiálů, ani svůj vlastní.

Přes výtky nelze bakalářské práci Terezy Petrů upřít snahu o zpracování nového tématu a proto práci **doporučuji k obhajobě**.

Navrhované hodnocení: **dobře**

V Praze, 24.6. 2008

Doc. PhDr. Miriam Löwensteinová, Ph.D., vedoucí práce

